

בש"פ 8417/17 - היועץ המשפטי לממשלה נ' כריסטוף קוהרן

בית המשפט העליון

בש"פ 8417/17

לפני:

העורר:

כבוד השופט ד' מינץ
היועץ המשפטי לממשלה

נגד

המשיב:

כריסטוף קוהרן

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 24.9.2017 ומיום 26.10.2017, במ"ת
28910-07-17, שניתנו על ידי כב' סגן הנשיא
מ' דרורי

בשם העורר:

בשם המשיב:

עו"ד תום כהן
עו"ד דוד פאל; עו"ד ליה פלוס

החלטה

לפני ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' סגן הנשיא מ' דרורי), מיום 24.9.2017 ומיום 26.10.2017, במ"ת 28910-07-17, בגדרן נדחתה בקשת העורר למעצר המשיב עד לתום הליכי ההסגרה בעניינו ונקבע כי המשיב יוחזק במעצר בפיקוח אלקטרוני במנזר אמאוס, הסמוך ללטרון (להלן: מנזר אמאוס).

הרקע לערר

1. במסגרת שיתוף פעולה עם רשויות האכיפה בגרמניה, ביום 18.5.2017 נעצר המשיב בישראל יחד

עמוד 1

עם אדם נוסף בשם ג'רמי טוויל (להלן: טוויל) בחשד לביצוע עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, העברת מידע כוזב במחשב, קשירת קשר לפשע (הונאה), התחזות לאחר והלבנת הון. מעצרו של המשיב ושל טוויל לצרכי חקירה הוארך מעת לעת לפי סעיף 13(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), עד שביום 5.6.2017, בהסכמת הצדדים, הורה בית משפט השלום על שחרור השניים בתנאים ובערבויות (מ"י 41225-05-17).

2. סמוך לשחרורם (ככל הנראה בטווח של שעות ספורות) התקבלה בקשת שגרירות גרמניה בישראל למעצרו של המשיב לצורך הסגרתו לגרמניה, וביום 6.6.2017 הורה בית משפט השלום על הארכת מעצרו לפי סעיפים 6 ו-7 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: חוק ההסגרה) (מ"י 11748-06-17). בהמשך הוארך מעצרו פעמיים נוספות וביום 13.7.2017 הגיש העורר עתירה לפי סעיף 3 לחוק ההסגרה להכריז על המשיב בר-הסגרה (תה"ג 28833-07-17) (להלן: העתירה). העתירה הוגשה בעקבות בקשת הסגרה שהתקבלה מאת ממשלת גרמניה (המורכבת משלוש בקשות מאת שתי מדינות בפדרציית גרמניה), אשר ביקשה להסגיר לידיה את המשיב, על מנת שיועמד לדין באשמת ביצוע עבירות הונאה חמורות, שבגינן הוא מבוקש בגרמניה.

3. על פי המתואר בבקשות ההסגרה, בין השנים 2015-2017 המשיב הונה, או ניסה להונות, ביחד עם אחרים, מספר חברות גרמניות וזאת כדי להעביר לידיו כספים רבים, שלא כדין. שיטת הפעולה בה נקט הייתה יצירת קשר עם חברות שונות תוך התחזות למנכ"ל החברה ושכנוע העובדים לבצע אליו העברות כספים נרחבות. הנזק המוערך מכלל פעילותו של המשיב הינו כ-8 מיליון אירו. כל המעשים, למעט מעשה ניסיון אחד, בוצעו לכאורה כאשר המשיב שהה בישראל כתייר.

4. בד בבד עם הגשת העתירה הגיש העורר בקשה למעצר המשיב לפי סעיף 5 לחוק ההסגרה. הבקשה נסמכה על העתירה ועל חומר הראיות שפורט בה. המחלוקת העיקרית בין הצדדים והשאלה המרכזית אליה נדרש בית המשפט המחוזי הייתה מהו רף הראיות הנדרש לצורך מעצר מבוקש בהליך הסגרה. לטענת העורר הרף האמור נמוך מאוד ודי בכך שקיימת אחיזה לאישום. בהתאם לתפיסה זו, אמת המידה באשר למי שנעצר בישראל ויישפט בישראל אינה חלה על עצור לצורך הסגרה. לעומת זאת, לטענת המשיב, נדרשות ראיות לכאורה ברף שהוא אכן נמוך מהרף "הרגיל", אך אין בכך כדי לאיין דרישה זו. על אף שלא נתן את הסכמתו באשר לקיומן של ראיות לכאורה, בא-כוח המשיב הציע חלופת מעצר עבור המשיב במנזר אמאוס.

5. בהליך שהתקיים לפני בית המשפט המחוזי, בחן בית המשפט את רף הראיות וציין כי המשיב וטוויל נעצרו בישראל בשל העבירות האמורות, אך שוחררו על ידי בית משפט השלום בתום מספר הארכות של מעצר ימים, מה שמעיד על חולשת הראיות הלכאוריות הקיימות נגדם. עוד צוין כי שלא כמו המשיב, טוויל, משוחרר בהסכמה, ולא הוגשה לגביו כל בקשת הסגרה. לאחר בחינת הראיות קבע בית המשפט

כי הראיות הלכאוריות מצויות "ברף הנמוך-נמוך" ולאור עיקרון "מקבילית הכוחות" הורה על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני בתחומי מנזר אמאוס, בכפוף לערבויות כספיות. על החלטה זו הוגש הערר שלפני.

טענות הצדדים

6. לטענת העורר, קביעותיו של בית המשפט המחוזי עומדות בניגוד להוראות חוק ההסגרה, בניגוד לתכליתו של החוק ובאופן שאינו עולה בקנה אחד עם התחייבויותיה הבינלאומיות של מדינת ישראל. בית המשפט שגה בכך שטשטש את ההבחנה בין הליך המעצר לצורך הסגרה לבין הליך בירור העתירה להכרזת המשיב בר-הסגרה. גם במקום שבו נדרש היה ליישם את דיני המעצר הכלליים, שגה בית המשפט כאשר הסתפק בבחינה שטחית של הראיות, שגה בהערכתן, נמנע מדיון בעילת המעצר, דחה את המלצתו השלילית של שירות המבחן והורה על איזוק המשיב באתר אשר גם מנהל היחידה לפיקוח האלקטרוני קבע כי אינו הולם את צרכי האיזוק.

7. לטענת העורר שגה בית המשפט גם בקביעתו כי לצורך החלטה על מעצרו של מבוקש הסגרה יש צורך בעמידה ברף הראיות לכאורה המקובל בהליכי מעצר עד לתום ההליכים, בעוד שעל פי ההלכה, בשלב המעצר יש לבדוק אך האם הראיות אינן מופרכות על פניהן. כן נטען כי חומר הראיות שצורף לבקשת ההסגרה ופורט בהרחבה במסגרת העתירה, מבסס היטב את קיומה של תשתית ראיתית מספקת נגד המשיב בביצוע העבירות המיוחסות לו.

8. באשר לעניינו של טוויל, אשר נעצר כאמור יחד עם המשיב, מציין העורר כי ההשוואה בין השניים נוגעת למעשה לטענה אפשרית של אכיפה בררנית מצד המשיב, שלפיה אין הצדקה להסגירו לגרמניה. אלא שמקומה של טענה זו להתברר בפני בית המשפט בגרמניה, אם וכאשר יוסגר לשם, ואם אכן עד אז לא יועמד טוויל לדין. זאת מפני שהליך ההסגרה לא נועד לברר את אשמתו של אדם, אלא לבחון את קיומן של ראיות המצדיקות את עצם הסגרתו כדי שתבורר אשמתו. העורר מציין כי עמדת ממשלת גרמניה היא כי המסד הראיתי נגד המשיב איתן דיו ועל כן היא מבקשת את הסגרתו.

9. לטענת העורר, מעשיו הלכאוריים של המשיב, אשר היו כרוכים בתחכום רב ובמיומנות ואשר הובילו לקבלה במרמה של סכומי כסף אדירים, מעידים על מסוכנות כלכלית. מעשי ההונאה שבהם צפוי המשיב להיות מואשם בגרמניה הם חמורים והוא צפוי, אם יורשע, לעונש מאסר ממושך. על כן סבור העורר כי קיימת נגד המשיב עילת מעצר איתנה של חשש מהימלטות, המחייבת את מעצרו עד למתן החלטה בעתירה. כך לטענתו, אפילו היה מדובר בהליך מעצר ישראלי "רגיל", לא היה מקום לשחרר את המשיב לחלופת מעצר כלשהי, קל וחומר כאשר מדובר בהליך מעצר לצורך הסגרה, בו קיים חשש מובנה ואינהרנטי להימלטות, כאשר המשיב חסר כל זיקה למדינת ישראל. נוכח האמור טוען העורר כי

דינו של המשיב להיעצר מאחורי סורג ובריח עד לתום הליכי ההסגרה המתנהלים נגדו.

10. באשר לחלופת המעצר המוצעת - מעצר באיזוק אלקטרוני במנזר אמאוס, טוען העורר כי מדובר במפקחים שאינם מכירים כלל את המשיב ומעולם לא התנסו בפיקוח על משוחרר בתנאים מגבילים. מדבריו של אב המנזר אף עלה כי לא מדובר במקום סגור ועל כן מידת ההגבלה והיכולת להצר את צעדיו של המשיב, ככל שינסה להימלט, נמוכה מאוד. בהתאם לכך, גם שירות המבחן לא המליץ על שחרורו לחלופת המעצר האמורה.

11. מנגד באי-כוחו של המשיב מחזיקים אחר החלטת בית המשפט המחוזי וטוענים כי לא קיים כל בסיס ראיתי למעצר. אמנם מאחר שמדובר בהליך הסגרה נדרשות ראיות לכאורה ברמה נמוכה יותר מהרמה הנדרשת בהליך מעצר עד לתום ההליכים, אך עדיין נדרש בסיס ראיתי כלשהו, שלא הוכח בענייננו. המשיב שוחרר בהסכמה מהמעצר לצרכי חקירה שהיה נתון בו בשל אותן עבירות בגין מבקשת ממשלת גרמניה להסגירו. מכך ניתן ללמוד שאפילו לא קיים חשד סביר בענייננו. גם העובדה שטוויל מהלך חופשי לחלוטין מעלה תהיות לטענתם. לגבי תסקיר שירות המבחן השלילי נטען כי קצין המבחן היה ודאי מתרשם אחרת לו היה מודע לחולשת הבסיס הראיתי. באשר לחלופת המעצר נטען כי מדובר במפקחים מתאימים, אשר מכבדים את החלטת בית המשפט ויכולים לפקח על המשיב כיאות.

דיון והכרעה

12. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים לפני ולאחר שעיינתי במכלול המסמכים שהגישו שני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להתקבל.

13. בעיקרו של דבר, הכללים החלים על מעצר במסגרת הליך הסגרה הם אותם הכללים החלים במסגרת מעצר פנים-מדינתי על פי סעיף 21 לחוק המעצרים. באלה כבאלה, על מנת להורות על מעצר, יש לבחון קיומה של תשתית ראיתית לכאורית (אם כי ברמה שונה), קיומן של עילות מעצר ובחינת חלופות שיש בהן כדי למלא את הצורך במעצר. יחד עם זאת, להליך ההסגרה מספר מאפיינים ייחודיים המבדילים בינו לבין מעצר בהליך פלילי פנימי. כך, המחויבות הבינלאומית של ישראל לשתף פעולה עם המדינות עימן חתמה על הסכמי הסגרה, והחשש המובנה מהימלטות המבוקש בהליכי הסגרה, ישפיעו על האיזון הכולל בין השיקולים השונים הנדרשים לצורך החלטת מעצר בהליך הסגרה (בש"פ 725/09 היועץ המשפטי לממשלה נ' אברג'יל (30.1.2009) (להלן: עניין אברג'יל); בש"פ 1496/09 אברג'יל נ' היועץ המשפטי לממשלה (10.3.2009); בש"פ 7269/14 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (9.11.2014)). עמדה על כך השופטת א' פרוקצ'יה בעניין אברג'יל בצינה כי:

"מסגרת השיקולים הרלבנטיים לענין מעצר בהליך הסגרה דומה, אף כי לא זהה לזו החלה בהליך מעצר רגיל. בשני ההליכים נשקלת תשתית הראיות, ונבחנת עילת מעצר. אלא שהמשקל הניתן לעילת המעצר, ובמיוחד זו המתמקדת בחשש להימלטות המבוקש, שונה בשתי המערכות. בהליך מעצר רגיל, מירווח הסיכון שניתן לקחת בשל חשש להתחמקות הנאשם מהדין (או שיבוש אחר בניהול המשפט) גדול ממירווח הסיכון הסביר שניתן לקחת בהליך הסגרה בשל טיבו המיוחד של ההליך ובשל מחויבותה של המדינה לסייע באכיפת החוק במסגרת התחייבותה הבינלאומית. בהליך הסגרה ניתן לעילת המעצר בגין חשש להימלטות, ואף חשש לשיבוש הליכי משפט, משקל סגולי מיוחד בשל אופיו של ההליך, הטומן בחובו סיכון מובנה לתקלה, נוכח הקלות המאפיינת את תנועותיו של המבוקש בארצות העולם העומדת בדרך כלל ברקע בקשת ההסגרה, ונוכח עוצמתו של האינטרס הציבורי הכרוך בקיום חובותיה הבינלאומיות של המדינה. משקל מיוחד זה משפיע על נקודת האיזון בשיקולול בין הערכים השונים המתמודדים זה עם זה".

14. באשר לתשתית הראייתית הנדרשת בהליך המעצר לצרכי הסגרה. בהליך המעצר לצרכי הסגרה כמו גם בהליך ההסגרה עצמו, אין מקום לברר את שאלת חפותו או אשמתו של המבוקש להסגרה ואין לבחון את מהימנותן של הראיות. מלאכה זו יש להותיר לערכאה השיפוטית שבפניה עתיד המבוקש ליתן את הדין – אם יוסגר (בש"פ 1496/09 עניין אברג'יל). זאת, מפני שבעוד שמטרת הליך המשפט הפלילי היא לקבוע אם אשם הנאשם אם לאו, מטרת הליך ההסגרה היא לקבוע האם ראוי שיתנהל המשפט במדינה הזרה. בהתאם לכך, ההלכה שנקבעה בבית משפט זה היא, כי בהידרשו להליך ההסגרה העיקרי, על בית המשפט לקבוע האם ישנן ראיות קבילות בדבר מעורבות מבוקש ההסגרה במעשים המיוחסים לו, במידה המצדיקה את בירורו של האישום בידי ערכאה שיפוטית במדינה המבקשת (ע"פ 2521/03 סירקיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 337 (2003)). לאור מעמדה הרם של הזכות לחירות והפגיעה הקשה בחירותו של אדם הנגרמת משהייתו במעצר קודם להכרזתו בר-הסגרה, מתחייב כי הדרישה הראייתית לצורך הליך ההסגרה ולצורך הליך המעצר במסגרתו תהא דומה (אם כי לא זהה לחלוטין) (בש"פ 3974/07 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (20.5.2007) והאסמכתאות שם (להלן: עניין פלוני)).

15. במקרה זה, לאחר עיון בחומר הראיות שוכנעתי, שלא כדעת בית המשפט המחוזי, כי קיימת תשתית ראייתית מספקת לצורך הליך המעצר עד לתום הליכי ההסגרה בעניינו של המשיב, המצביעה על המשיב כמי שעומד, בין לבדו ובין יחד עם טוויל, מאחורי ביצוע עבירות המרמה המיוחסות לו. עם זאת, יש להבהיר כי אין בכוחה של הכרעה זו לכבול את שיקול דעתו של בית המשפט המחוזי שידון בהליך ההסגרה העיקרי, הטעון כמובן בירור נפרד ויסודי.

16. לבקשת ההסגרה צירפו רשויות גרמניה בפנייתם מיום 12.7.2017 ראיות שונות התומכות בעתירה. בין היתר, צורפו עדויותיהם של שלושה מעובדי הנהלת החשבונות בחברות הגרמניות אשר

Kerstin Hausser נפלו קורבן ל"שיחות המרמה" (עדותה שלמיום 18.1.2016, בקשר לשיחות ודואר אלקטרוני שהתקבלו בתאריכים 12-14.1.2016 בחברת Tesat-Spacecom GmbH & Co. KG שבה היא עובדת; עדותו של Maike Prinz מיום 18.1.2016, בקשר לשיחות ודואר אלקטרוני שהתקבלו בתאריכים 12-15.1.2016 בחברת Tesat-Spacecom GmbH & Co. KG שבה הוא עובד; ועדותו של Burkhard Jehne מיום 22.5.2017, בקשר לשיחות ודואר אלקטרוני שהתקבלו בתאריכים 9-10.5.2017, 17.5.2017 בחברת Alfred Ritter GmbH & Co. KG שבה הוא עובד). על פי שלוש העדויות, המרמה החלה בקבלת דואר אלקטרוני מאדם שהתחזה למנכ"ל החברה, בו עדכן המנכ"ל המתחזה את העובד כי אדם מטעמו צפוי ליצור עם העובד קשר בנוגע לעסקה סודית של החברה. בהמשך קיבל העובד שיחת טלפון מאדם, שהציג עצמו לרוב כד"ר שמידט או כד"ר שולץ, וביקש ממנו לבצע העברות כספיות לחשבונות בנק שונים (בסין, בהונג קונג, בקרואטיה או בסלובקיה), במסגרת אותה עסקה סודית עליה שוחח גם עם המנכ"ל המתחזה כאמור. על פי העדויות האמורות ועל פי המתואר בבקשת ההסגרה, פעמים רבות פעלו העובדים כפי שהתבקשו, בסוברים כי בכך הם ממלאים אחר הוראת מנכ"ל החברה. כך הצליח מבצע "שיחות המרמה" לגרום לעובדי החברות השונות להעביר לידי סכום כולל המוערך ב-9 מיליון אירו.

17. בעקבות הדיווחים על "שיחות המרמה", פתחו רשויות גרמניה בחקירה. החקירה העלתה כי IP כתובות ה- שבהן נעשה שימוש במעשי המרמה מקורן ברשתות תקשורת בישראל. גם מספר הטלפון שנמסר לעובדי החברות כאמצעי ליצירת קשר במקרה הצורך, היה משויך לרשתות התקשורת בישראל וכך גם מספר הטלפון שהוצג (כנראה בטעות) באחת "משיחות המרמה" שהתבצעו. על פי חוות דעת מומחה מיום 30.5.2017 שצורפה אף היא לבקשת ההסגרה, הדובר-המרמה בכל "שיחות המרמה" שהתקיימו על פי זיהוי קולו היה אותו אדם (למעט בשיחה אחת אשר לגביה לא נטען כי המשיב הוא מבצעה). הממצאים האמורים, לרבות מספרי הטלפון האמורים, הועברו לגורמי החקירה בישראל, והובילו לביצוע חיפוש על פי צו בית משפט בדירה ברחוב יהואש בתל-אביב. בדירה נעצר המשיב יחד עם טוויל, וזאת מיד בסמוך לאחר קיום "שיחת המרמה" האחרונה. בחיפוש בדירה נתפסו מסמכים הקשורים לחברה שכלפיה בוצעו חלק מן ההונאות, וכן נמצאו טלפונים ניידים ומחשבים המקושרים למספרים הישראליים מהם בוצעו העבירות. נמצאו גם מסמכים מפלילים נוספים, ביניהם צילומי מסך המתעדים העברות כספיות הנוגעות לחברה נוספת שכלפיה בוצעה התרמית. נוסף לאמור, בעת כניסת שוטרי משטרת ישראל לדירה בה שהו המשיב וטוויל, השליך מי מן השניים טלפון סלולרי מבעד לחלון הדירה. מעבר לכך שמדובר בהתנהגות מפלילה, הדבר אף עולה בקנה אחד עם האופן שבו תיאר נציג אחת מן החברות הגרמניות שכלפיה בוצעו ההונאות את סיום השיחה בינו לבין מי ששוחח עמו (הנציג טען כי בשלבי סיום השיחה היה האדם עמו שוחח לחוץ וכי השיחה נותקה בפתאומיות).

18. זאת ועוד, בהודעותיו, טען המשיב כי הגיע לישראל כדי לעבוד במוקד שירות, תחת טוויל. הוא הודה כי מזה מספר שבועות הוא המחזיק הבלעדי של הדירה שבה נעצר, אף כי במימונו של טוויל, אך הוא לא ידע ליתן כל הסבר סביר באשר לציוד התקשורת הרב שנמצא בדירה שבהחזקתו. המשיב גם

הודה כי הוא דובר גרמנית, אם כי, לטענתו ברמה בסיסית בלבד, וציין כי הגיע לישראל על מנת לבצע שיחות מכירה עבור טוויל, בין היתר לגרמניה. עוד יש לציין כי כל "שיחות המרמה" מלבד אחת, בוצעו במהלך שני ביקוריו האחרונים של המשיב בישראל, כתייר, וכי מיד לאחר מעצרו ומעצרו של טוויל, הופסקו כלל "שיחות המרמה" שבוצעו עד אז בתדירות גבוהה יחסית.

19. מן המתואר עולה כי התשתית הראייתית הקיימת מספיקה, ואף למעלה מכך, כדי להעמיד לדין אדם החשוד במעשים אלו בישראל, ועל כן היא עומדת ברף הנדרש גם לעניינו. גם העובדה כי המשיב שוחרר בהסכמה מהמעצר לצרכי חקירה אינה יכולה לסייע לו כעת, שכן אין ספק שמרגע שבו התקבלה בקשת ממשלת גרמניה למעצרו ולאחר מכן בקשתה להסגרתו, מדובר בנסיבות חדשות המחייבות בחינה מחודשת של הצורך במעצרו.

20. משנקבע כי הונחה תשתית ראייתית מספקת, יש לבחון האם קיימת גם עילת מעצר. בית משפט זה הכיר זה מכבר בכך שעבירות מרמה טומנות בחובן סכנה לציבור, ובמיוחד כשהן מבוצעות בתחכום, בשיטתיות ובהיקפים נרחבים (בש"פ 4720/15 בן משה נ' מדינת ישראל (28.7.2015)). כמו כן, כאמור, בהליכי הסגרה, מעצם טיבם וטבעם מתקיימת סוג של הנחה כי המבוקש להסגרה חפץ להימלט ממורא הדין ולשבש הליכי משפט (וראו למשל: בש"פ 8932/12 תיירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (24.12.2012)). בנוסף, במקרה זה, מרכז חייו של המשיב אינו בישראל ואף נראה כי אין לו כל זיקה ממשית לארץ. מעשי ההונאה המיוחסים לו הם חמורים והוא צפוי על כן, אם יורשעו בדינו, לעונש מאסר ממושך. מכל האמור עולה כי יש מקום לחשש כי המשיב ינסה להימלט טרם סיום הליכי ההסגרה בעניינו.

21. אך בכך אין די, ובדומה להליכי מעצר עד תום ההליכים המתקיימים בישראל, גם בסוגיית המעצר בטרם הסגרה, הכלל הוא כי במקום שבו ניתן להימנע ממעצר, יש לעשות כן, ככל שניתן להבטיח את התכליות המבוקשות באמצעים אחרים, פוגעניים פחות (עניין פלוני). בעת בחינת אפשרויות השחרור לחלופת מעצר תוך ניהול הליכי הסגרה, ינתן משקל מרכזי לחשש מפני הימלטות מהדין ומפני שיבוש הליכים, לבל תעמוד המדינה במצב שבו היא תימצא מפרה את התחייבויותיה הבינלאומיות (בש"פ 5477/17 עמר נ' מדינת ישראל (19.9.2017)).

22. בעניינו, העבירות המיוחסות למשיב מעלות קושי ליתן בו אמון כי אכן יקיים את תנאי השחרור. עוד יש לציין כי בעניינו של המשיב נערך תסקיר מעצר, בו נקבע כי המפקחים המוצעים אמנם מביעים נכונות לשמש עבורו כחלופה אך להתרשמות שירות המבחן, לא יוכלו לתת מענה פיקוחי רציף והדוק סביבו. להערכת שירות המבחן, בשל מאפייניו האישיותיים של המשיב והקושי לצפות את התנהגותו, נדרשת חלופת מעצר הרמטית יותר תחת פיקוח אנושי רציף ובמיקום מוגדר יותר בעל גבולות ברורים, לרבות פיזיים. לאור האמור לא המליץ שירות המבחן על שחרורו לחלופת המעצר המוצעת. הגם שבית

המשפט איננו מחויב באימוץ המלצותיו של שירות המבחן, הרי שסטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן תיעשה באופן חריג, במקום שבו קיימים לכך טעמים כבדי משקל (בש"פ 1595/17 מדינת ישראל נ' פלוני (23.3.2017)). לא מצאתי טעמים שכאלה בעניינו של המשיב.

23. כמו כן, אין להתעלם גם מחוות דעתו של מנהל היחידה לפיקוח אלקטרוני לפיה האתר המוצע אינו ישים לפיקוח אלקטרוני. מדובר בחלופה חריגה למדי, ולא שוכנעתי כי מקרה זה הוא המקרה המתאים להתנסות בה באופן תקדימי. מידת ההגבלה והיכולת של המפקחים המוצעים לפקח על המשיב ככל שינסה להימלט, נראית על פניו, בתנאים האמורים, נמוכה למדי. מה גם שמדובר במפקחים שאינם מכירים כלל את המשיב ואף הוא אינו מכיר אותם ולא ניתן לקבוע שהוא חש מחויבות כלשהי כלפיהם.

24. ולפני סיום. ההשוואה בין המשיב לחברו – טוויל הינה אמנם מתבקשת, אלא שטענה זו מהווה טענת הגנה לגופו של עניין שדינה להתברר בעת בירור אשמתו של המשיב ולא במסגרת זו (וראו: בש"פ 8314/12 געברי נ' מדינת ישראל (27.11.2012)).

סופו של דבר, הערר מתקבל והמשיב יישאר לעת הזאת במעצר מלא.

ניתנה היום, ג' בכסלו התשע"ח (21.11.2017).

ש ו פ ט